

gang, som man troer der kan fin de Sted, ved at Transporten paa Obligationer og Gjaeldsbeviser frigives for Brugen af Stempelpapir, saavel i det andet Thing som her er opgivet med forskellige Summer, men Maximum heraf er saavel her som der blevet anslaaet til i det Høieste at udgjøre 100,000 Rd. Seer man hen til, hvorledes Stempelpapirs-Intraderne have stillet sig, saa blev det allerede, da denne Sag her var til Behandling for 2 Aar siden, godtgjort, hvorledes Stempelpapirs-Intraderne i saa Aar havde fordoblet sig, vare hvert Aar stegne med 100,000 Rd., og forsaavidt jeg har kunnet følge Finantsbudgettet og Statsregnskaberne er denne Stigen ingenlunde op hørt. I Budgettet for 1857—58 beregnedes Stempelpapirs-Intraderne at skulle udgjøre 825,000 Rd., men efter Regnskabet for samme Tidsrum ere de indkomne med mere end 981,000 Rd., altsaa med et Overskud af 156,000 Rd. Nu maa jeg dog spørge, naar der er Tale om at moderere en Stattebranche, som her Stempelafgiften, — i hvilken Henseende jeg ikke skal indlade mig nærmere paa at vise, hvor velgjørende og gennemgribende en Virkning det vilde have paa Pengeomsætningen i det Hele, da dette tidligere nofsom er blevet omtalt her saavel som paa et andet Sted — om det egentlig talt kan tænkes, at der under saadanne Omstændigheder for Finantserne vilde være noget særdeles Farligt i at estergive selv Maximum 100,000 Rd. i en Skat, som notorisk i en Række af Aar har mere end fordoblet sig og aarligt er stegen med et saadant Beløb, — ja endog større, — som man nu antager kunde være at estergive. Jeg har udhævet dette, fordi det ene og alene er fra det finantsstille Standpunkt, at man kan have Mening om, hvorvidt Finantserne kunne taale en saadan Afgang eller ikke, ligesom jeg heller ikke troer, at der, efter hvad jeg har tilladt mig at anføre, er nogen særdeles Fare ved at gaae ind derpaa. Naar der er blevet anset over, at den høitærede Indenrigsminister ikke er her tilstede,

og at det vilde være ønskeligt, at han var her for at kunne erklære sig, saa maa jeg for mit Vedkommende tilstaae, at vi fra hans Side nok vilde høre den samme Erklæring, han paa et andet Sted har afgivet, men den hørte vi allerede for 2 Aar siden. Den daværende Indenrigsminister erklærede dengang — og jeg troer at kunne citere selve den ærede Ministers Udtryk — „Lader os see Tiden an; om eet å to Aar vilde vi bedre kjende, hvorledes Tingenes Tilstand er;“ de to Aar ere gaaede, og jeg har, forsaavidt jeg har været istand til at sætte mig ind i de finantsstille Forhold, ikke kunnet skjønne, at der er nogensomhelst Fare; men jeg sætter, at den høitærede Indenrigsminister var her tilstede og erklærede, hvad han udtalte paa et andet Sted, at han ikke vilde forelægge denne Lov for Hs. Majestæt Kongen til Sanction, naar den her gaaer igjennem, saa maa jeg tillade mig at bringe i Erindring nogle Uttringer, der ere faldne fra to meget ærede Landstingsmænd her bagved — om det har været ved denne Sag eller ved en tidligere, skal jeg lade være usagt, — nemlig, at naar Rigsdagen, og navnlig Landstthinget, veed, at Regjeringen ikke vil gaae ind paa et af Rigsdagen vedtaget Lovforslag, saa burde man, for ikke at nedfætte Rigsdagens, eller her Landstthingets Værdighed, finde sig i at tage Lovforslaget tilbage. Hertil maa jeg erklære — hvad saavel Landstthinget som Folkethinget vistnok vilde være enige i — at man nedværdiger sig mere, naar man for en enkelt Ministers Udtalelser opoffrede, hvad man ansaae for det Rette og Sande, opoffrede sin Overbeviisning, og jeg vil her gjentage, hvad jeg udtalte for 2 Aar siden, at jeg ikke skjønner rettere, end at Landstthingets Beviisning bliver liig Nul eller Intet, naar en Ministers Erklæring i den Henseende skal være nok til derefter at bestemme Landstthingets Afstemning og tilintetgjøre dets Overbeviisning. Til disse Bemærkninger skal jeg for Diebliffet indskrænke mig.